

ချင်းချင်း

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဘယ်ဘဝ...

ဘယ်တော့များမှ...

မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ဝန်းတဲ့
ရွှေဝါရောင်စပါးခင်းကြီးထဲမှာ...
လတ်ဆတ်တဲ့ ရင်ခုန်သံတစ်စုံနဲ့အတူ
လျှို့ဝှက်ချက်တွေက အပြည့်...။

Introduction

ဘယ်ဘဝ...

ဘယ်တော့များမှ ...

ဘယ်တော့များမှ ကွယ်...

လေပြည်တွေ တိုးဝှေ့နေလို့ သူမဆံပင်လေးတွေ လွင့်နေ၏။

ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်က စိမ်းလန်း အေးချမ်းနေသလောက် သူမရင်ထဲမှာ တော့ ချောက်ချား အက်ကွဲနေ၏။

လေပြည်တွေ တိုးဝှေ့နေလို့ လက်ထဲက စာရွက် အပိုင်းအစလေးက တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လွင့်နေပေမဲ့ သူမ ဆုပ်ကိုင်ထားလို့ အဲဒီစာရွက်လေး သူမလက်ထဲမှ ရုန်းလို့ မရနိုင်။

အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ပြီးနေတဲ့ ကဗျာကို အလွတ်ရနေပေမဲ့ ထပ်ပြီး ဖတ်နေမိတုန်း ဖြစ်သည် ။

ဘာလို့ မှန်းတော့ မသိ။

ဒီကဗျာကြောင့် အားအင်တို့ ဖြစ်ပေါ်ရပါသည် ။

ဒါပေမဲ့...

တကယ်တော့လေ...

သူမဘဝမှာ အရာရာကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပြီလို့ ထင်လိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ ... တကယ်တော့... သူမမှာ ဘာမှ ကို မကျန်ရစ်တော့ပါဘူး။

အရာအားလုံးကို ဆုံးရှုံး လိုက်ရပြန်တယ်လေ။

ခြေလှမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်း။ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ်။

တက်ရင်း တက်ရင်းနဲ့ မနက်မိုးသောက်လုလုမှာ သူ့အတွက် နောက်ထပ် တက်စရာ လှေကားထစ် မကျန်ရစ်တော့။

လှေကားထစ်တက်လို့ ဆုံးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် လုပ်ရမဲ့ အလုပ်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ရင်ထဲ သတ်မှတ်မိသည် ။

ပြီးတော့ သူ ရောက်နေတဲ့ တိုက်က ဘယ်လောက်မြင့်လဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ တိုက်အစွန်ကို တစ်လှမ်းချင်းစီ တိုးသွားပြီး ထိုအစွန်းမှ အောက်သို့ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည် ။

အောက်က ကားလေးတွေကို ခပ်သေးသေးသာ မြင်ရ၏။ လူတွေက တော့ တုတ်ချောင်း သာသာလောက်သာ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ သိပ် မရှိသေး။ စောသေးလို့ နဲ့ တူပါတယ်။

"မဆိုးပါဘူး... တိုက်က ငါလိုချင်သလောက် မြင့်သားပဲ"

ပိုင်နိုင်စွာ ကျေနပ်ပီတိဖြင့် တစ်ချက်ပြီးရင်း သူ တိုက်အစွန်းမှာ ကာထားတဲ့ လက်ရန်းပေါ်သို့ ခြေနှစ်ဖက်လုံး တက်လိုက်သည် ။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ တော့ သူ

ကိုင်ထားတဲ့ စာရွက်ခေါက်လေး ရှိနေသည်။ ။

နောက်ထပ် စက္ကန့် အနည်းငယ်လောက်ဆို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လေထဲကို လွင့်မျောရတော့မည်။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် လွင့်မျောရမယ်မှန်း မသိပေမဲ့ နောက်ဆုံး အောက်ကို ကျသွားရင်တော့... အင်း... သေချာပါတယ်။ သူ သေသွားမှာ ပါ။

ဦးနှောက်တွေ ပွင့်ထွက်ချင် ထွက်ကုန်နိုင်သည်။ ။

ရင်အုံတစ်ခုလုံး ကွဲအက်ချင် အက်သွားနိုင်သည်။ ။

အောက်မှာ မြင်နေရတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမ အမည်းရောင်က သူ့သွေးတွေကြောင့် နီချင်နီသွားနိုင်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို သူ ဂရုမပြုနိုင်။

သူ့အတွက်က သူ ဒီလို အဖြစ်မခံဘူးဆိုရင်... သူ တန်ဖိုးအထားရဆုံး လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မှာ လေ။

အဲဒီလူကို ကယ်တင်ဖို့ အတွက်ပဲ။ သူ သေထိုက်ပါတယ်။

သူ့ဘေးနားက ငှက်လေး ၂ ကောင် ထပျံပြေးသွားကြသည်။ ။

ငှက်လေးတွေ ခပ်ဝေးဝေးရောက်အောင် ပျံသန်းသွားတာကို သူ ငေးကြည့်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ နောင်တကင်းကင်းပဲ မျက်လုံးနှစ်ဖက်လုံးကို မှီတ်ချလိုက်သည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူ တစ်ချက်ပြီးလိုက် နိုင်သေးသည်။ ။

သူ့အပြီးက မကြာခင် သေရတော့မဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြီးနဲ့တော့ မတူ။

မကြာခင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို စစ်အောင်နိုင်ပြီး သိမ်းပိုက်တော့မဲ့

ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ အပြုံးမျိုး။

အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုးပေါ့။

ပြီးတော့...

သူ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လေထဲသို့ ယိမ်းချလိုက်သည် ။

လေပြည်တွေ တိုးဝှေ့လာသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လေထဲသို့ လွင့်ကာ...

လွင့်ကာ...

လွင့်ကာ...

လွင့်ကာ...

အခန်း (၁)

ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကြီး။

အဲဒီစပါးခင်းဆီကို ရောက်ဖူးချင်တာ ကြာပြီ။ ဖခင်ကြီးက လုံးဝ ခွင့်မပြုလို့ မလာနိုင်တာ ဖြစ်သည် ။

အခုတော့ အထိန်းတော်လေး သီရိရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် သူမ အမြဲလိုလို ဖြတ်သွားတိုင်း ငေးကြည့်နေရတဲ့ ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကြီးထဲမှာ စိတ်ကြိုက် ပြေးလွှားနေရပြီ။

လက်ဖျားလေးတွေနဲ့ ထိလိုက်တိုင်း ရှုတတဖြစ်နေတဲ့ စပါးခင်းကြီးရဲ့ အထိအတွေ့။ လေတစ်ဂွေ့မှာ ရှူရှိုက်လိုက်ရတဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ စိမ်းရွှေရွှေ စပါးရနံ့။

အမလေး ... ကြိုက်လိုက်တာ။ ကြိုက်လိုက်တာ။

ဒီလို လတ်ဆတ်မှုမျိုးက အိမ်တော်ကြီးထဲမှာ ဆို ဘယ့်နှယ်လို ရပုံမလဲ။

"မမလေး... အဝေးကြီး မသွားနဲ့ နော်"

စပါးခင်းအစပ်... ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးက ငယ်သံပါပါနဲ့ လှမ်းအော်တဲ့ သီရိရဲ့ အသံက နားထဲ ခပ်သဲ့သဲ့သာ ကြားရသည် ။

ဒါပေမဲ့ ပြေးလွှားနေတဲ့ သူမ ခြေလှမ်းတွေကို လုံးဝ မရပ်တန့်သေး။

လေပြည်တွေနဲ့ အတူ ပြေးလွှား နေသလိုပါပဲ။

ထိုစဉ်... စပါးပင်တွေ ကြားထဲက မညီတဲ့ မြေကြီးခဲကြီးတစ်ခု။ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ပြေးတိုက်မိတော့ သူမ အရှိန်လွန်ပြီး လဲကျပြီပေါ့။

"အမေ..."

ဒုက္ခပဲ။ ဒူးက တော်တော် နာသွားပြီ။ ပြန်ထလို့ လည်း မရတော့ဘူး။ လာကယ်မဲ့သူ မျှော်ရအောင်လည်း သူမ ဒီမှာ လဲကျနေတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူက မြင်မှာ လဲ။ စပါးပင်ကြီးတွေက လူတစ်ရပ် ကျော်ချင်နေတဲ့ ဥစ္စာ။

အခု သူမက အဲဒီစပါးခင်း ကြားထဲမှာ ပါ လဲကျနေပြီ ဆိုတော့...။

"အား... ကျွတ်... ကျွတ်"

အရမ်းနာနေပေမဲ့ အားယူပြီး ကျိုးထမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ မရ။ ဒူးက တော်တော်နာသွားပြီ။

နာတိုင်း ငြိမ်နေလို့ တော့မဖြစ်။ တော်ကြာ သူမအိမ်က ခိုးထွက်တာ ဖခင်ကြီး သိသွားမှ ဒေါသမိုးမီးလောင်မှာ ။

"ဟိတ်... နေဦး... မထနဲ့ ။ အကျွန်ုပ်ပေးမယ်"

အသံနဲ့ အတူ သူမဆီသို့ ခြေလှမ်းတစ်ခုရဲ့ ဦးတည်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။

အသံက ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ အသံ။ နောက်ပြီး အရင်က မကြားဖူးခဲ့လို့ အဲဒီအသံနဲ့ မရင်းနှီးဘူး။

ထူးဆန်းတာက အဲဒီအသံကြောင့် ရင်ထဲ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တယ် မသိပါဘူး။ ရှက်ပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်းတောင် ထမိရတဲ့ အထိ။

ဘယ်သူများ ဖြစ်လိမ့်မလဲလို့ သိချင်ဇောနဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့... သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်ရလှဆဲဆဲ... ရွှေဝါရောင် စပါးခက်တွေက သူ့မျက်နှာကို ကွယ်နေတယ်လေ။

သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်ဇောနဲ့ အခုန သူမ အရမ်းချစ်ခဲ့ရတဲ့ ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကြီးကို... အခုတော့...

သူမ မုန်းမိသွားပြီ။

သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်ဇောနဲ့ လှည့်သာ ကြည့်နေတာပါ။ စပါးခက်တွေက အလှည့်ကျစီလိုလို သူ့မျက်နှာကို ကွယ်နေကြတယ်လေ။

သူ့ခြေလှမ်းတွေကသာ သူမဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း... တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လို့ လာပါသည်။ ။

မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ဝန်းတဲ့ ...

ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကြီးထဲမှာ

ရင်ခုန်သံ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တစ်စုံနဲ့ အတူ...

လျှို့ဝှက်ချက်တွေက အပြည့်...

"ဝုန်း..."

လန့်ပြီးနိုးတော့ ဘေးက နာရီကို သွက်သွက်လေး ယူကြည့်လိုက်မိ

သည် ။

ညဉ့် (၁) နာရီကွက်တိ။

"အင်း... မက်ပြန်ပြီ... ဒီအိပ်မက်"

စိတ်မောသလိုဖြစ်ရင်း လူက အားအင် ပြတ်လပ်ချင်သွားသည် ။

မက်ပါတယ်။ ဒီလို အိပ်မက်မျိုးပေါ့။ ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကြီးရယ်..
. သူမရယ်... နောက်ပြီး ဘယ်သူမှန်း မသိတဲ့ သူရယ်။

မက်ခဲ့ပါတယ်။ ခပ်ငယ်ငယ် အရွယ်ကတည်းက ဆိုပါတော့။

ဒါပေမဲ့... အိပ်မက်ထဲက သူ့ကို သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ရ။ မြင်ခွင့်မရှိခဲ့
ရ။

အဲဒီလို မြင်ခွင့်မရတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နဲ့ ။

ယောင်ယမ်းပြီး ဒူးကို တစ်ချက် စမ်းသပ်ကြည့်သည် ။
အိပ်မက်ထဲမှာ ချော်လဲလို့ အပြင်မှာ များ နာနေမလားပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒူးကတော့ သိပ်မနာပါ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တော့ ဘာလို့ လည်း
မသိဘူး။ နာကျင်ရ၏။

သူ့ကို မြင်ချင်ပါ၏။

မြင်ချင်ခဲ့တာ ဟိုးငယ်ငယ်လေး ကတည်းကလေ။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

သူ့မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မြင်ခွင့်မရခဲ့။

"ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်"

စိတ်မော သက်ပြင်းတွေနဲ့ အတူ အခုမက်ခဲ့တဲ့ ရွှေဝါရောင်

စပါးခင်းကြီးထဲမှာ ပြေးလွှားနေရတဲ့ ခံစားချက်ကို သူမ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးထဲမှာ ထည့်ရေးဖြစ်လိုက် သေးသည်။ ဒါကလည်း သူမ အိပ်မက်မက်တိုင်း ဒီလိုရေးချနေကြလေ။

ဒီလိုရေးလိုက်မှ ရင်ထဲက ခံစားချက်တော့ နည်းနည်း လျော့သွားရတယ် ထင်လို့ ပါ။ ဘာကြောင့်မှ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျောင်းခန်းထဲကို ဝင်သူဝင်၊ ထွက်သူထွက်နဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြပေမဲ့ သူမကတော့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို ကျောင်းပြတင်းပေါက်နား တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီ မေးတင်ကာ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကောင်းကင်ပြာပြာ အောက်က ကျောင်းကော်ရစ်တာဘေးမှာ ကြောင်လေးနှစ်ကောင် ဆော့နေကြတယ်လေ။

တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် စလိုက် နောက်လိုက် နပန်းသတ်လိုက်နဲ့။ ကြည့်ရတာ တော်တော် သဘောကျနေမိသည်။

ထိုစဉ်...

"ဘုတ်..."

သူမရဲ့ ပါးတစ်ဖက်ဆီသို့ အရာတစ်ခုနဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့်ခံလိုက်ရသဖြင့် လူက ကြယ်တွေ၊ လတွေ မြင်သွားရသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ လေပျော့နေတဲ့ ဘောလုံးနဲ့ လာထိတာ။

ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ သိချင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးထက်တို့၊ ရဲပိုင်တို့။ ။

ဆရာမ မရှိတုန်း ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဘောလုံးနဲ့ ပစ်တိုင်း ဆော့နေကြတာ။

"ဟဲ့... ဘာကြောင် ကြည့်နေတာလဲ... ဘောလုံး ပစ်ပေး လိုက်လေ"

မိုးထက်က သူမကို ဒေါသတကြီးနဲ့ လှမ်းအော်သည်။ ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားပြီး ဘိုးလေးလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သူမဘဝက အထီးကျန်ဆန်လှသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိ။

အဲဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိတဲ့ သူမကို တခြား ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက အနိုင်ကျင့်ချင်ကြသည်။ ။ အနိုင်ကျင့်လေ့လည်း ရှိ၏။ သူမမှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူးဆိုတော့ အဲဒီလို အနိုင်ကျင့်သမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံရလေ့ရှိသည်။ ။

"ဟဲ့... ပစ်လိုက်ပါဆို... ငါ ဖိနပ်နဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်ရ"

"နင်နော်... မိုးထက်။ နင်လုပ်လို့ ငါ့ခေါင်းလည်း နာရသေးတယ်"

"နာရင် လဲသေလိုက်။ ပေး... ငါ့ဘောလုံး ပြန်ပေး"

"ငါဆရာမနဲ့ တိုင်ပြောမယ်။ မပေးဘူး"

ဘောလုံးကောက်ယူပြီး ပြောတော့ မိုးထက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ရယ်ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ မိုးထက်တို့ အိကိုတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး သူမနားသို့ တိုးကပ်လာပေသည်။ ။

သွားပြီ။ ဒီတစ်ခါလည်း အဖွဲ့လိုက် ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်တာ ခံရတော့မည်
။ ဆရာမရယ်။ အတန်းထဲကို လာပါတော့ဆိုပြီး စိတ်ထဲ နင့်နင့်နဲနဲ တမ်း
တမိသွားသည် ။

"နင်တို့ နော်... အနိုင်မကျင့်နဲ့ ..."

ကြောက်ကန်ကန်ပြီး ပြောတော့ မိုးထက်က မကျေမနပ်နဲ့
သူမခေါင်းကို နောက်စိမှ ပိတ်ရိုက်လိုက်သည် ။

"အနိုင်ကျင့်ချင်အောင် လုပ်တာ... နင်လေ... နင်လေ..."

ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဒူးခေါင်းကို အိကိုက ကန်သည် ။

"ပေးဆိုတာ မပေးချင်ဦး"

"နောက်တစ်ခုဆို... လက်သီးနော်... ဒီလက်သီး"

ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ငယ်မင်းက သူမလက်မောင်းကို လက်သီးနဲ့
ထိုးသည် ။

စုဝေက သူမလက်ထဲက ဘောလုံးကို လုယူလိုက်သည် ။

"သင်းကွဲ... အေးဆေးနေနော် ... မနေရင်..."

"မနေရင် ဘာဖြစ်လဲ"

အသံကြားရလို့ သူမအပါအဝင် တစ်ဖွဲ့လုံး လှည့်ကြည့်ဖြစ် သွားသ
ည် ။

ဧဝံ။

သူမတို့ အတန်းထဲကို ကိုးတန်း နှစ်လယ်လောက်မှ ပြောင်းလာတဲ့
ကျောင်းသားသစ်။

သူလည်း သူမနည်းတူပါပဲ။ တခြားလူတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်ဆိုတော့ သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ အနိုင်မကျင့်ဝံ့။ သူမကသာ ပျော့တီးပျော့ဖပ်နဲ့ ဆိုတော့။

"မေးနေတယ်လေ... မနေရင် ဘာဖြစ်မလဲလို့ "

ဧဝံနဲ့ သူမ အရင်က စကားလည်း မပြောဖူး။ နှုတ်လည်း မဆက်ဖူး။ တစ်တန်းထဲ အတူတက်နေတာ ဆိုတော့ မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ။

ဒါပေမဲ့ အခုလို ရုတ်တရက်ကြီး သူမကို ဧဝံ လာကူညီလိုက်တော့ သူမ တော်တော် အံ့သြရသည် ။ မျက်လုံးလေးမှ ပြူးလို့ ။

ဧဝံက ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံနဲ့ သူမနားသို့ လာပြီး သူမလက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကာ သူ့ကိုယ်နောက်တွင် ကွယ်လိုက်သည် ။

"ဘာလဲ... ကျောင်းသားသစ်။ မင်းက ဘကြီးနွား ကျောင်းချင်တာလား"

မိုးထက်က ဘုဘောက်နဲ့ ဧဝံလက်မောင်းကို လှမ်းထိုး၏။ ဒါကို ဧဝံကရှောင်ပြီး အဲဒီလက်ရဲ့ လက်ဖျံကို လိမ်ကိုင်လိုက်တာ မိုးထက် လှုပ်လို့ တောင် မရတော့။

ဧဝံရဲ့ လျင်မြန်မှု၊ သွေးအေးမှုကြောင့် ရဲပိုင်တို့ ၊ ငယ်မင်းတို့ နောက်တွန့်ကုန်သည် ။

"ဒီမှာ ... နောက်တစ်ခါ... မင်းတို့ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်လို့ ကတော့... ဒီလိုမလိမ်ဘူးနော်။ ချိုးပစ်လိုက်မှာ "

ဧဝံ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မိုးထက်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည် ။ မိုးထက်လက် တော်တော် နာသွားပုံပေါ်သည် ။ မျက်ရည်တောင် ဝေ့သွားရ၏။

သိပ်တော့ မကျေနပ်ကြပေမဲ့ ပြန်မလုပ်ဝံ့လို့ မိုးထက်တို့
အမြီးကုပ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ။

ဧဝံလည်း ထွက်သွားသည်။ ။

သူမ ငေါင်ငေါင်လေး ရပ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဧဝံက သူမအတွက် ဒီလို ဝင်ဖြေရှင်းတဲ့ အတွက် ရင်
ထဲမှ ကျေးဇူးတင်စကားတော့ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကျောက်သင်ပုန်း အနက်လေးပေါ်မှာ ကျောက်တံနဲ့ သူ့ဆွဲနေတဲ့ ပုံ
ပြီးသွားတော့ မြင်းတစ်ကောင်ပုံ ဖြစ်နေသည်။ ။

ပုံက လက်ရာမြောက်လှသည်။ ဒါတောင် ကျောင်းမှာ ပန်းချီချိန်ဆို
လစ်လစ်ပြေးနေလို့ ။ သေချာသင်ထားရင် ဒီထက်
လက်ရာကောင်းနေမှာ။ ။

"ဟေ့ကောင်... ဝီရ"

နောက်က လှမ်းခေါ်တာ စိုးခန့်မှန်းသိလို့ လှည့်ကိုမကြည့်။ စိုးခန့် သူ့
ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။ ။

"ဘကြီးမိုးက ငါတို့ ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လုပ်အားပေးဖို့ ခိုင်း
ထားတာ။ အခုမင်းက ဒီချောင်မှာ လာငြိမ့်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ နေ
စမ်းပါဦး။ မင်း ဘာပုံတွေ ဆွဲနေတာလဲ"

"မင်း မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပေါ့ကွ"

စိုးခန့်က သူ့ပန်းချီကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့လိုက်သည်။ ။

"မြင်းပုံများ ။ မင်းမြင်းက ခြေထောက်ကြီးတွေ ကြီးနေတယ်ကွ"

"အဲဒီမြင်းက တော်ရုံမြင်း မဟုတ်ဘူး ကွ။
ဘဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားထဲက မြင်းကြီးကို မင်းတွေ့လား"

"အင်း တွေ့တယ်လေ"

"အေး... အဲဒါ မြင်းကြီးရဲ့ ပုံ"

"ရှိုးငြိ"

စိုးခန့်က သူ့အကြောင်းကိုသိတော့ သူပြောတာ မယုံ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ သူက သူ့စကား သူများ ယုံအောင် ပြောတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခွန်းမှ အမှန်မပါ။ အလိမ်အညာတွေ ချည်းသာ။ စိုးခန့်က ခံရပါများ လာတော့ သူ့စကားဆို လုံးလုံးမယုံ။

"မင်း မယုံရင် လောင်းမလား မသေချာပဲ ငါ မပြောဘူး"

"ဒီလောက် သေချာနေရအောင် အဲဒီမြင်းက မင်းမြင်းမို့လား"

"ဒါပေါ့ကွ။ အဲဒါ ငါ့မြင်းကြီးရဲ့ ပုံလေ။ ငါ့မြင်းကြီး သေသွားတော့ ငါလည်း ငါ့ပန်းချီကားကြီးကို ဒီကျောင်းမှာ လာလှူလိုက်တာ"

"တော်တော့... ဝီရ။ တော်တော့"

စိုးခန့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သူ့ကို စကားမဆက်အောင် တားမြစ်သည်။ ။

"ဘယ့်နှယ်ကွာ... လှည့်စရာရှားလို့ ဘဘုန်းကြီးရဲ့ မြင်းပုံနဲ့ လာလှည့်စားနေတယ်။ မင်း မသိရင်မှတ်ထား။ ငါ့ကို ဘဘုန်းကြီး ပြောဖူးတ

ယ်။ အဲဒီမြင်းပုံက ရှေးရှေး ပဝေသဏီကတည်းက ဒီကျောင်းမှာ ရောက်နေတာတဲ့ ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းမြင်း ဖြစ်နိုင်မှာလဲ"

"ဪ... မင်းကို ကြည့်ရတာ သက်သေ အထောက်အထားနဲ့ ပြမှယုံမှာကိုး"

"ဘာလဲ မင်းမှာ သက်သေရှိလို့လား"

စိုးခန့်က သူလှည့်စားတိုင်း ခံရတာလည်း မပြောနဲ့ ။ နေရာတကာ သိချင်စိတ်၊ စပ်စုချင်စိတ်က များ နေတာကိုး။

"ရှိတာပေါ့။ မင်းမယုံရင် အဲဒီမြင်းပုံရဲ့ အောက်နားမှာ သွားကြည့်။ ပန်းချီကားပေါင်မှာ ဓားခြစ်ရာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဓားခြစ်ရာ ဘယ်လိုရလာလဲ မင်းသိလား"

စိုးခန့် သိချင်စွာဖြင့် ခေါင်းခါသည် ။

"ငါ့ကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ ခြစ်ပြီး ငါ့မြင်းပန်းချီကားကို အမှတ်သားပြုခဲ့တာ... မင်းမယုံရင် သွားကြည့်မလား"

"အေး... ကြည့်မယ်။ လာ..."

"ဟိုး... ကိုယ့်လူ။ ခဏနေဦး"

"ဘာလဲကွ... မင်းက"

"မင်းကလည်း သမိုင်းတစ်ခုကို မင်းက သိရမှာလေ။ ဒီအတိုင်း အလကားကြီးဆိုတော့ ပျင်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့ ကလေးလေးရယ်။ လောင်းကြေးလေး ဘာလေး... လုပ်လိုက်ကွာ"

စိုးခန့် သိပ်တော့ မလောင်းချင်။ ဒီလိုလောင်းတိုင်း စိုးခန့်ချည်း ရှုံးနေကျဆိုတော့...

"ဟေ့ကောင်... မလောင်းဘူးဆိုလည်း နေတော့။ မင်း တစ်ယောက် တည်းဆို အဲဒီမြင်းပုံနား ကပ်ခွင့်တောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ငါ့ကို ဘဘုန်းကြီးက အဲဒီ ပန်းချီကားကြီးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းထားလို့ မင်းကြည့်ရမှာ "

"အေးကွာ... ဒါဆိုလည်း ပြော။ ဘယ်လောက်ကြေးလဲ"

"ငါးရာကြေး လောက်တော့"

"ဟာကွာ... များ တယ်"

"ဒါဆိုလည်း မလောင်းနဲ့ တော့ပေါ့ကွာ"

စိုးခန့်ခမျာ ငွေကုန်မှာ လည်း ကြောက်၊ သိလည်း သိချင်နဲ့ ။ တော်တော် အခက်တွေ့သွားရသည် ။

"ကဲကွာ... မလောင်းဘူးဆိုလည်း ဝေးဝေးသွားတော့။ ဒီမှာ ငါ အာရုံတွေကို ပြန်ခေါ်နေတာ။ မင်း လာနှောင့်နေတာနဲ့ ပဲ တော်တော် နှောင့်နှေးနေပြီ"

ခပ်ပြတ်ပြတ် ဟောက်ထုတ်လိုက်တော့ စိုးခန့် မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည် ။

"မင်းကလည်း ကွာ... ငါလည်း သိချင်တာကို"

"အေးလေ... သိချင်ရင် လောင်းပေါ့"

"အေးကွာ... လောင်းတယ်။ ငါးရာကြေးနော်"

"ဒါပေါ့"

"အေး... ဒါပေမဲ့ ငါက ပန်းချီကားမှာ ဓားခြစ်ရာတွေမှ ပေးမှာ နော်"

"အေးပါ စိုးခန့်ရာ။ လက်တွေ့မြင်မှ ပေး... ဟုတ်ပြီလား"

"အင်း... ဒါဆိုလာ သွားမယ်"

စိုးခန့်ခေါ်ရာ ပန်းချီကားကြီး ချိတ်ထားတဲ့ ဘဘုန်းကြီး အဆောင်ဆီ သို့ သူလိုက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ဘဘုန်းကြီး အဆောင်ထဲရောက်တော့ ကံကောင်းချင်လို့ လားတော့ မသိ။ ဘဘုန်းကြီးက မရှိ။ ဒီတော့ စိုးခန့်ကို သူ ပန်းချီကားကြီးကို အနီးကပ် ကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"ဟာ..."

စိုးခန့်တစ်ယောက် ပန်းချီကားမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ အခြစ်ရာကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"တကယ်ရှိနေတာပဲ ဝီရရဲ့ "

"ဪ... တကယ်ပါဆို။ ကဲ... ငါ့ကို အရင်လောင်းကြေး ပေး။ ပြီးမှ မင်းဆက်ပြီး ရှုစား"

စိုးခန့် အခုတော့ ငွေကို နှမြောရကောင်းမှန်းတောင် မသိတော့။ သူ့ လက်ထဲသို့ နှစ်ရာတန် ၂ ရွက်နဲ့ တစ်ရာတန် ၁ ရွက် ပေးလိုက်သည်။ ။ အကြည့်ကတော့ ပန်းချီကားကြီးဆီမှ မခွာနိုင်သေး။

"ကဲ... ကဲ... ငွေရပြီးပြီဆိုတော့... ငါ ပန်းချီပြီးအောင် ဆက်ဆွဲလိုက်ဦးမယ်။ မြင်းပုံပြီးရင်လည်း မင်းကိုပြမယ် သိလား..."

"အေးအေး... ငါတော့ ဆက်ကြည့်ဦးမယ်"

"မင်းသဘောလေ"

သူ ပြောပြီး ဘဘုန်းကြီးအဆောင်ထဲမှ သွက်သွက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ မထွက်လို့ မဖြစ်။ သူ ရှာထားတဲ့ ပြဿနာက မကြာခင် ကြီးထွား

လာတော့မှာ လေ။

"ဟဲ့... စိုးခန့်။ ဝီရ ဘယ်မလဲ"

"ဗျာ... ဘုရား။ ဝီရ အပြင်မှာ ပါ"

"မင်းကရော... အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ပန်းချီကားက အခြစ်ရာကို ကြည့်နေတာပါ ဘုရား"

"ဪ... ဒါဆို မငဲ့လည်း အလိုတူ အလိုပါပဲပေါ့... ဟုတ်လား"

"တင်ပါ့ဘုရား... တပည့်တော်... ဘာလို့ "

"တယ်..."

စိုးခန့် ပြန်လျှောက်ချိန် မရတော့။ ဘဘုန်းကြီးရဲ့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြိမ်ချက်တွေကို ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည် ။

"ဘယ့်နှယ် ... နှစ်ကောင်ကို ပန်းချီကား သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းပါတယ်။ ဝီရက ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်ဆီက ဓားငှားပြီး ပန်းချီကားကို အခြစ်ရာပေးတယ်။ တစ်ယောက်က အဲဒီအခြစ်ရာကို ရှုစားတယ်။ ဒီပန်းချီကားက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း။ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ နင်တို့ နားမလည်ဘူးလား"

ဘဘုန်းကြီး စိုးခန့်ကို ကျောင်းဆောင်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးနဲ့ ကောင်းကောင်း နှင်နေတဲ့ အချိန် သူကတော့ သူ့ကျောက်သင်ပုန်းလေးနဲ့ ပန်းချီဆက်ဆွဲလို့ ကောင်းနေပြီဖြစ်သည် ။

ဒီတစ်ခါ သူဆွဲတဲ့ ပုံက စုန်းမတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံ။ ဒီပန်းချီပြီးရင် သူလှည့်စားဖို့ နောက်ထပ် သားကောင်တစ်ယောက် ရှာရဦးမည်ဖြစ်သည် ။

သူက မိဘမဲ့။ ဒါကို သနားတတ်တဲ့ လူပျိုကြီး ဘကြီးမိုးက ခေါ်မွေး
စားထားတာ ဖြစ်သည်။ ။

ဘကြီးမိုး ဆိုတာကလည်း သိပ်ပြီး ငွေကြေး ချမ်းသာတဲ့ လူတော့ မ
ဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စားထက်တော့ သာသည်။ ။

သူ့လိုပဲ ခေါ်ပြီး မွေးစားခံထားရတာ စိုးခန့်။

ဘကြီးမိုးက အနေတည်သည်။ ။ အပြောဖြောင့်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ရင်း ကောင်းတာကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်း သိ၏။
ဘကြီးမိုးကို ကြည့်လိုက်ရင် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ လူက ခပ်ဝဝနဲ့ ။

မသိရင် ဖိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရင်းကတော့ တကယ်ကောင်း
တာ။ အဲဒါကြောင့် ပဲ ရပ်ကွက်က ဘကြီးမိုးကို ရပ်ကွက်လူကြီး ခန့်ထား
တာဖြစ်သည်။ ။ ဘကြီးမိုးက ရပ်ရေးရွာရေးများ လုပ်ရင်း မအားလပ်လျှင်
တခြားအလုပ်များကို သူနဲ့ စိုးခန့်ကို ခွဲပြီး ခိုင်းတတ်သည်။ ။

စိုးခန့်ကတော့ လူရိုး၊ လူဖြောင့်။ သူ့လို ကလီကမာ မလုပ်တတ်။ လူ
တွေကို မလှည့်စားတတ်။

ဒီတော့ ဘကြီးမိုးခိုင်းသမျှ စိုးခန့်ကချည်း လုပ်ရတာများ သည်။ ။

သူက ဉာဏ်ကောင်းတော့ အကွေ့အပတ် နားလည်တယ်လေ။ ဒီ
တော့ စိုးခန့်လောက်တော့ မပင်ပန်း။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေပြည်လေးတွေက လတ်ဆတ်လှသည်။ ။

ဒူးက နာကျင်နေသဖြင့် မထနိုင်တဲ့ သူမဆီကို သူက လက်လေးတစ်ဖက် ကမ်းပေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူကပဲ သူမကို မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ။

"မကြောက်နဲ့ ... ဒါက အကျွန်ုပ်မြင်း"

ပြောတဲ့ လူရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရဖို့ သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက မြင်းပေါ်တက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

မြင်းကြီးက သူတက်ပြီးတာနဲ့ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကဲ... ဘာထိရေ... ဒီကမမလေးကို လိုက်ပို့ဖို့ သူ့အိမ်တော်ကြီးဆီကို မောင်းကွာ"

မြင်းကိုမောင်းနှင်ဖို့ ဇက်ကြိုးလည်း မပါ။ မြင်းပေါ်မှာ ကုန်းနှီးလည်း မတပ်ထားတော့ သူမ ထိုင်ရတာ အတော်ခက်လှသည်။ ။

ချော်လဲထားလို့ ဒူးကလည်း နာနေသေးတယ်မို့လား။ မြင်းပေါ်ကနေ ထပ်ပြီး ပြုတ်ကျရင် ပိုဆိုးပေမပေါ့။

"ပြုတ်ကျမှာ ကြောက်နေတာလား..."

"အင်း... ခြေထောက်ကလည်း နာနေတော့"

အခက်တွေ့နေတဲ့ သူမအဖြစ်ကို သူက သိနေတဲ့ အလားပါပဲ ... သူမ

လက်နှစ်ဖက်ကိုယူပြီး သူ့ခါးကို ဖက်စေလိုက်တယ်လေ။

ဘုရား... ဘုရား... သူမလေ ရင်တွေခုန်တာမှ တအားပါပဲ။

ပြီးတော့ ယောက်ျားသား တစ်ယောက်နဲ့ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဖူးဘူးလေ။

အိမ်တော်ထဲမှာ ယောက်ျားသားတွေ၊ ကျွန်တွေတော့ ရှိပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တွေက သူမဆို မော်လို့ တောင် ကြည့်ဝံ့ခဲ့ကြတာ မဟုတ်။

အခုတော့ ဒီမြင်းကျောင်းသား၊ အင်္ကျီဗလာပြင်နဲ့ လူကို သူမ နောက်မှ သိုင်းဖက်ထားရတဲ့ ဖြစ်ချင်း။

သူမရင်ခုန်သံတွေကို သူ့ကျောပြင်ကတစ်ဆင့် သူများ သိသွားလေ မလားလို့ လည်း စိုးရိမ်ရသေးတယ်။

သူ့ကို အသာလေး မော့ကာ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ပါးမြိုင်းမွေး စိမ်းစိမ်း ပါးပါးလေးကိုသာ တွေ့ရသည် ။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ သူမ သေချာမမြင်ရ။

"ငါ့အိမ်ကို သိလို့ လား"

"သိတာပေါ့... မမလေးအိမ်ကို ဒီနယ်မှာ မသိတဲ့ လူ မရှိပါဘူး။ တကယ်လို့ အကျွန်က မမလေးအိမ်ကို မသိချင်မသိမယ်။ ဘာထိကြီးတော့ သိမှာ ပါ"

ဘာထိကြီးဆိုတာ သူ့မြင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောမှန်း သူမ နားလည်လိုက်သည် ။

သူ့အပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ သူမစိတ်ထဲ စူးနင့်စွာ ပြေးဝင်လာတော့ သူမ သူ့ခါးကို ဖက်ထားတဲ့ လက်ကို ခပ်တင်းတင်းပဲ

ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက် မိသွား၏။

သူရယ်... ဘာထီကြီးရယ်... သူမရယ်... တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။ စပါးခင်းထဲက မထွက်ခင် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ခွင့်ရချင်၏။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ကြိုးစားကြိုးစား သူမ မြင်ခွင့်ရဦးမှာ မဟုတ်ပြန်။ အတွေးနဲ့ အတူ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ။

ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် သူမ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာရတော့၏။

"သမီး... အလင်းနတ်... သမီးလေး"

ဘိုးလေး ခပ်သာသာ လှုပ်နှိုးလိုက်လို့ သူမ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးသွားရသည်။ ။

သူမ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့။ ။

"သမီး... ဟိုအိပ်မက်တွေ မက်နေပြန်ပြီလား"

စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချရင်း ထထိုင်လိုက်ရသည်။ ။ စာကျက်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတာလေ။

"မက်တယ်... ဘိုးလေးရယ်။ နေ့တိုင်းလိုလိုပါပဲ"

"သူ့မျက်နှာကို သမီး တွေ့ရပြီလား"

သူမက အဲဒီလို မြင်းတစ်ကောင်၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ အိပ်မက်ကို မက်တိုင်း ခိုင်ယာရီထဲမှာ ချရေးတတ်သလို ဘိုးလေးကိုလည်း ဖွင့်ပြောပြလေ့ ရှိသည်။ ။

"မတွေ့ရပါဘူး ဘိုးလေးရယ်။ သူက သမီးကို မြင်းကြီးပေါ်မှာ တင်ခေါ်သွားတာလေ..."

ဘိုးလေးလည်း သူမ စိတ်မကောင်းမှုကို သိပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။

သူမတို့ ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ မီးရောင် ခပ်မှိန်မှိန်သာ ရှိနေသည်။ ။ ညဉ့်ကတော့ နက်နေလောက်မှာ ပါ။ ပြတင်းပေါက်နေ လှမ်းမြင်ရတဲ့ အပြင်လောကက မှောင်မိုက်နေပြီလေ။

"တစ်နေ့တော့ သူ့ဘယ်သူဆိုတာ သမီး သိခွင့်ရမှာ ပါနော်... ဘိုးလေး..."

မျှော်လင့်ချက် အပြည့်နဲ့ မေးလိုက်မိတဲ့ သူမဆီမှာ မျက်ရည်တွေဝေနေတုန်း။ ဒါကို ဘိုးလေးက သနားကြင်နာစွာနဲ့ သုတ်ပေးလိုက်တယ်လေ။

"မြင်ရမှာ ပေါ့ သမီးလေးရယ်။ တစ်နေ့တော့ သမီး သူ့ကို မြင်ခွင့်ရမှာ ပေါ့"

အားကိုးတကြီးနဲ့ ပါပဲ။ ဘိုးလေး ရင်ခွင်ထဲကို သူမ ဝင်လိုက်မိသည်။ ။

လောလောဆယ် သူမမှာ အားကိုးဆိုလို့ ဘိုးလေးပဲ ရှိတာလေ။ ဘိုးလေးက သူမရဲ့ အဘိုးအရင်း။

သူမ သိရသလောက်တော့ သူမမိဘတွေက သူမ ငယ်ငယ်ကတည်း

က ကားအက်စီးဒင့်နဲ့ သေဆုံး သွားကြပြီတဲ့ လေ။

ဒီတော့ သူမက ဘိုးလေးလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

ဘိုးလေးက သူမအတွက် အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်မျိုး၊ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းလို တစ်မျိုးပါ အရေးပါလှသည် ။

အိပ်မက်တွေ မက်မက်နေတော့ သူမ အတွေးတွေနဲ့ ယဉ်ပါးနေပြီလေ။ ဒီတော့ သူမ အပြင်လူ သူငယ်ချင်း မထားတတ်ခဲ့။ ဒီအတွက် သူမမှာ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတော့ သူမ ဘိုးလေးနဲ့ ပိုပြီး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ပေါင်းဖြစ်ခဲ့ကြပါသည် ။

ဘိုးလေးနဲ့ သူမမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ သူမ သိသမျှ အားလုံး ဘိုးလေး သိသည် ။

"ကဲ... ကဲ... သမီး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်မနေနဲ့ တော့။ အိပ်ခန်းကိုသွား။ စာကိုလည်း မနက်ကျမှ ခပ်စောစော ထကျက်ချည်။ နော်"

"ဟုတ်... ဘိုးလေး"

ဆောင်းတွင်းမို့လို့ နဲ့ တူတယ်။ လမ်းထဲမှာ လူသွားလူလာ တော်တော်ပြတ်သည် ။ ဒီနှစ် ဆောင်းတွင်းကလည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် ပိုအေးလွန်းသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ မြူတွေဆိုင်းနေတာ မနက်စောစောဆို

လမ်းကို သိပ်မသဲကွဲ။

ဒီနေ့က ကျူရှင်ကို မနက် (၇)နာရီ အရောက်သွားရမယ်လေ။ မြူ
တွေတောင် မကွဲသေးဘူး။

တစ်ယောက်တည်း ခပ်အေးအေးနဲ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်စိုက် လျှောက်
လာတုန်း သူမ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုက်မိသွားသည် ။

ဝင်တိုက်မိတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်လုံး လမ်းလျှောက်လာရင်းနဲ့ ဝင်
တိုက်မိတဲ့ ပုံစံမျိုးတော့မဟုတ်။

သူမ ငိုက်စိုက်စိုက် လျှောက်လာတဲ့ လမ်းမှာ တခြားလူက
မားမားကြီးရပ်နေလို့ ဝင်တိုက်မိသွားတာ ဖြစ်သည် ။

အဲဒါကြောင့် သူမ ဝင်တိုက်မိတဲ့ လူကို ကြည့်လိုက်တော့ မိုးထက်တို့
အဖွဲ့။ သူမကို ကျောင်းမှာ အနိုင်ကျင့်တာမဝလို့ ကျူရှင်လမ်းမှာ လာ
စောင့်နေကြတာ ဖြစ်သည် ။

"ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို ဝင်လည်း တိုက်သေး... မျက်လုံးကလည်း
ကြည့်နေတာ ပြူးကြောင်နေတာပဲ"

မိုးထက် ခပ်မိုက်မိုက်နဲ့ သူမရဲ့ ခေါင်းက ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်
လေးကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည် ။

မိုးထက်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ယောက်ျားလေးက ၃ ယောက်၊ မိန်းကလေး
က ၃ ယောက်။ အားလုံးက ကျောင်းထဲမှာ ဖိုက်တာတွေ။

အပေါင်းသင်း ဆံ့သလောက် လူသိများ တဲ့ အဖွဲ့ပေါ့။

"အေးဆေးနေပါဟာ... ငါ ကျူရှင် နောက်ကျတော့မယ်"

"နေစမ်းပါဦး အလင်းနတ်ရဲ့ ။ နင့်ကို မေးစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့

ဟေရီက ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းရင်း ပြောတော့ သူမ မျက်နှာ
လေး ငယ်သွားရပြန်သည်။ ။

"နင်နဲ့ ဧဝံကဘာလဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မင်းတို့ အပူလား"

အသံနဲ့ အတူ မြူတွေကြားထဲမှ ဧဝံပေါ်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ သူမ
ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ဟေရီလက်မောင်းကို ပစ်တွန်းလိုက်၏။

"နင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လက်မပါနဲ့ "

ဟေရီမျက်နှာ စူပုပ်သွားသည်။ ။ မိုးထက်လက်ထဲက သူမရဲ့ ဦးထုပ်
ကိုလည်း ဧဝံ ပြန်လုယူလိုက်ပါသည်။ ။

မိုးထက်က ဧဝံကို မကျေနပ်ပေမဲ့ ဧဝံက သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးထက် အ
ကောင်ကြီးတော့ အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
မနိုင်ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလို့ ရဲ့သွားကြသည်။ ။

"တွေ့မယ်... နောက်တစ်ခေါက်"

ဒါတောင် သူမကို မိုးထက်က ကပ်ပြီး ကြိမ်းဝါး သွားသေးသည်။ ။

မိုးထက်တို့ အဖွဲ့ ထွက်သွားတော့ သူမနဲ့ ဧဝံ နှစ်ယောက်တည်း မြူ
တောထဲ ကျန်ရစ်၏။

"နင်ကလည်း ... အဲဒီအလို အနိုင်ကျင့်ခံရမှန်းသိရင် အဖော်လေး
ဘာလေး ရှာထားပေါ့"

သူမကို ဧဝံ လာကူညီတာကိုတော့ သူမ အသိမှတ် ပြုချင်ပါသည်။ ။
ဒါပေမဲ့ အခုန ဟေရီလက်မောင်းကို ဧဝံ တွန်းလိုက်ကတည်းက သူမ ဧ

ဝံ့ကို မကျေနပ်တာ ဖြစ်၏။ သူမကို အနိုင်ကျင့်တာ၊ မကျင့်တာ တစ်ကန့် ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က ဒီလို လက်ပါပြီး ဆက်ဆံတာ သူမ မလိုလား။

"နေစမ်းပါဦး... နင်ဘာလို့ ဟေရို့ကို တွန်းလိုက်တာလဲ"

"နင်မယားက နင့်ကို အနိုင်ကျင့်နေလို့ လေ။ ငါက နင့်ဘက်ကနေ ဝင်လည်း ပါပေးရသေးတယ်။ နင်က ဘာလို့ ငါ့ကိုလာ စိတ်ဆိုးနေတာလဲ"

ဧဝံ နားမလည်သလိုလေး မေးတော့ သူမ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချမိသည် ။

"နင်ကရော... ဘာလို့ ငါ့ကိစ္စကို ဝင်ဖြေရှင်း ပေးရတာလဲ"

ကူညီပေးတာကို ကျေးဇူးမတင်တတ်တဲ့ သူမက တော်ရုံမိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူရိပ်မိလိုက်သည် ။

"ဘာလဲ... နင်က စေတနာကို စော်ကားတာလား"

ခပ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပြန်မေးတော့ သူမ ခေါင်းခါသည် ။

"ငါ စေတနာကို တန်ဖိုးထားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်အခုလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွန်းလိုက်တာ ငါ စိတ်ပျက်မိတာတော့ အမှန်ပဲ"

"နင်နော်... ငါက စေတနာကို စော်ကားခံရတာလောက် ဒေါက်တာ မရှိဘူး"

"နင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စ ... တကယ်လို့ ဒေါက်တာတယ်ဆိုလည်း လဲသေလိုက်"

သူမစကားကြောင့် သူ ဒေါသထောင်းခနဲ ပွင့်သွားရသည် ။

ဒေါသက ထောင်းဆိုရင် လက်သီးက အရှေ့က ပြေးတတ်တဲ့ အကျင့်
ကြောင့် သူမရဲ့ မျက်နှာကို သူ လက်သီးနဲ့ ရွယ်လိုက်မိသည်။ ။

အဲဒီလိုလက်သီးနဲ့ ရွယ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ အခုန ဆရာကြီးစတို
င်နဲ့ ပြောနေတဲ့ သူမ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ကြက်သေသေကာ သူ့လက်
သီးကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေတာ မတ်တတ် သေသွားပြီလား
တောင် ထင်ရ၏။

သူမရဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကိုတွေ့တော့ သူ့လက်သီးက လေထဲမှာ တန့်သွား
သည်။ ။

ထိုးရင်လည်း ခံရဖို့ ပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အတူ သူ့လက်သီးကို ပြ
န်သိမ်းလိုက်မိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူမမှာ တော့ လက်သီးနဲ့ အရွယ်ခံလိုက်ရလို့ ကြောက်လန့်
နေတာ မပြေသေး။ အသက်တောင် ရှူနေရဲ့ လား မသိ။

ဒီအဖြစ်ကိုပဲကြည့်ပြီး သူ မရယ်ပဲ မနေနိုင်တော့။

"ဟား... ဟား... ဟား..."

သူရယ်လိုက်မှ သူမကြောက်လန့်မှု ရပ်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ကို
နားမလည်သလိုလေး တစ်ချက်ကြည့်၏။

"နင်... နင် ဘာရယ်တာလဲ"

အဲဒီအချိန်မှာ တော့ သူမလည်း ကြောက်လန့် မိသွားတဲ့ အတွက် ရှ
က်ရပြန်ပြီပေါ့။

"ဟား... ဟား... ဟား... နင်ဟာလေ... တကယ်... ဟား... ဟား...ဟား
..."

အားရပါးရရယ်ရင်း မိုးထက်ဆီက လုယူထားလိုက်တဲ့ ဦးထုပ်ကို သူ
မခေါင်းဆီမှာ စွပ်ပေးခဲ့လိုက်ပြီး သူ မြူခိုးထဲဝင်ကာ ပြန်လည် ပျောက်
ကွယ် သွားတော့သည်။ ။

ဒီတော့ မြူခိုးတွေ အလယ်မှာ သူမ ယောင်တောင်တောင်လေး ရပ်
ကျန်ခဲ့ရသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ သူ ပြန်ဆောင်းပေးခဲ့တဲ့ ဦးထုပ်ကြောင့် တော့ သူမ
ဦးခေါင်းလေး နွေးသွားရပါ၏။

ကျောင်းတက်တော့ ဒီနေ့ သိသိသာသာ ခြောက်ကပ် နေသလိုပါပဲ။

မနက်က မြူခိုးတွေကြားထဲ ရောက် လာပြီး ကူညီပေးခဲ့တဲ့ သူ့ကို
ကျေးဇူးတင် စကားတောင် မပြောခဲ့မိတဲ့ အတွက် နောင်တလိုလို ရင်ထဲ
ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ။

အဲဒါကြောင့် ကျောင်းကို ဝင်လာကတည်းက သူနဲ့ တွေ့ရင် ကျေးဇူး
တင်စကား ပြောဖို့ ရည်စူးခဲ့သည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ ကော်ရစ်တာကို ကွေ့ဝင်လိုက်တော့ သူနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးသည်
။

သူက သူမကို တစ်ချက်တော့ ကြည့်၏။ ဒါပေမဲ့ အပြုံးအရယ်မရှိပဲ
သူမဆီက အကြည့်ကို ပြန်လွှဲပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ။

လူက ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ စဉ်းစားထားလာကာမှ သူက ဒီလို အချိုး ချိုးတယ်ဆိုတော့။

အတွေးနဲ့ အတူ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားသည် ။ သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်တော့ သင်းက ကော်ရစ်တာထောင့် လက်ရန်းပေါင်မှာ တက်ထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည် ။

ထားလိုက်။ သူတောင် အရေးမလုပ်တာ။ ငါလည်း ခေါ်စရာ မလိုဘူး ။

အဲဒီအတွေးမျိုးနဲ့ သူမ အခန်းထဲသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြန်ပြင်ပေမဲ့ စိတ် ထဲတော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း။

ဧကန္တ သူကပဲ သူမက သူ့ကို အရမ်း ခင်ချင်နေတယ်လို့ များ ထင်နေ လားပေါ့။ သူ ဒီလိုမထင်ရအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သွားပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ မိန်းမသိက္ခာ မထိခိုက်အောင် တော့ ထိန်းရမှာ ပေါ့။

အဲဒီအတွေးကြောင့် ပဲ သူမ သူ့ဆီသို့ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်လိုက်သည် ။

"ဟဲ့..."

သူ မော့ကြည့်မလာ။ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်မြဲ ဖတ်နေသည် ။

"ဟဲ့...ဧဝံ"

ခပ်မာမာစောင့်ခေါ်လိုက်တော့ သူ မထီတထီနဲ့ မော့ကြည့်လာသည်

။

"ဘာလဲ..."

"ဒီမှာ နင့်ကိုငါ အရမ်း ခင်ချင်နေတယ်များ ထင်နေလား"

"ဘယ်လို"

သူ နားမလည်စွာ တစ်ချက်ပြုံးမိသွားသည်။ ။

"ဒီမှာ နင်သိအောင် တစ်ခုပြောမယ်။ ငါ့လိုလူအတွက် သူငယ်ချင်းတွေ... ဘာတွေ လုံးဝမလိုဘူးနော်။ အရင်တုန်းကလည်း ဘာသူငယ်ချင်းမှ မရှိခဲ့သလို... နောက်လည်း ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ရှင်းလား"

သူမကသာ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောနေတာပါ။ သူမတော့ အပြုံးမပျက်၊ ကလေးသူငယ် တစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ သူမကို ငေးလို့ ကြည့်မိ နေသည်။ ။

"ဒီတော့ နင် ငါနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေပါ..."

သူမရဲ့ ခြိမ်းခြောက် စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိသွားပြန်သည်။ ။

"နေစမ်းပါဦး... နင်က ဘာပြုံးတာလဲ"

"စဉ်းစားမိလို့ ပါ"

"ဘာစဉ်းစားမိတာလဲ"

"ငါက နင်နဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေရမယ်... ဟုတ်လား"

"အင်းလေ..."

"ဒါဆို အခု စကား အရင်လာစပြောတာ ဘယ်သူလဲ"

သူမေးခွန်းကို သူမ မဖြေနိုင်တော့။ ငေါင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်သွား၏။

ဒီတော့ သူ သဘောကျစွာပြုံးရင်း ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပိတ်သိမ်း
ကာ ထိုနေရာမှ သူမကိုရှောင်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ။

သူမ ငိုငိုပြီး ကျန်ခဲ့ရင်းမှ ပြန်တွေးလိုက်မိတော့ သူမပဲ အိုးမလုံအုံပွင့်
ဖြစ်သွားသလားပေါ့။

တွေးမိပြီး စိတ်ထဲ ရှက်စိတ်တွေ ပြေးဝင်လာခဲ့တာ မျက်နှာလေးတ
စ်ခုလုံး နီရဲသွားရတဲ့ အထိပါပဲ။
